

#SMITING
10 povești

Cuprins

Prefață.....	5
Mircea Serediuc – O întâlnire cu viața la ultimul etaj.....	11
Liviana Tane – Iubirea unei mame învinge orice criză.....	17
Alexandru Luchici – Ghid de neoprit pe traseul vieții.....	25
Cerasela Soficu – Curajul de a spune NU unui avort și minunile de după.....	31
Carmen Ghercă – Un copil cu autism, o schimbare pentru lumea întreagă.....	37
Cosmina Grigore – Cancerul, o boală care i-a redat viața.....	43
Bianca Brad – Un părinte de înger și un zbor senin.....	49
Sorin Focuță – Oase de sticlă, inima de aur.....	59
Paul Fron – Lupta cu alcoolul, o lecție a sufletului deschis.....	65
Livia Frona – Un pian văzut cu inima.....	71

Mircea Serediuc

O întâlnire cu viața la ultimul etaj

Cunoscut mai degrabă cu numele de Tzury decât de Mircea. Un apelativ care avea să îi schimbe viața. Prezentarea lui ar putea include multe titluri: public speaker, TEDx speaker, android developer, voluntar...

Dar, cel mai important, Mircea este creator de experiențe. Asemenea unui șevalet pe care artistul așază, aparent haotic, unele culori. Dar care prind cea mai frumoasă formă, atunci când se întrepătrund.

Are ochii verzi și poate părea puțin agitat. Glasul hotărât scoate la iveală o continuă decizie de a se deschide. De a fi viu. Povestea lui Tzury este, pentru mine, aceea a copilului abandonat emoțional și care a parcurs un drum minuțios și plin de explozibil ca să se regăsească. Ar putea fi admirat pentru multe din reușitele sale, așa cum veți afla spre finalul acestui reportaj. Valoarea lor, însă, este dată de faptul că scara pe care a urcat pentru a ajunge la ele a fost și cea pe care mai înainte coborâse, treaptă cu treaptă, într-un iad al durerii.

„Unui copil nu îi pasă că tu ești manager, CEO, whatever... Nu! Un copil vrea să se joace cu omul, indiferent de poziția lui socială. Mama era director CTC, controlul calității. Tata era om de afaceri...”, a spus Mircea.

Părinții lui aveau titluri. Prin urmare, i-au oferit tot ce a avut nevoie, mai puțin prezența lor. Așa că primii ani și i-a petrecut la bunici. Ducând cu el un acut sentiment al lipsei de apartenență. Dorindu-și, mai mult decât putea fi conștient, să fie văzut. Acceptat. Iubit. Pentru cine era.

„Așa creștem: cu rușine. Ne detașăm de realitatea pe care o avem și încercăm să îi mulțumim pe alții, ca să nu ne/ii facem

de răs, și astfel să continue să ne iubească. Rușinea îți spune că nu ești bun. Nu că ai fi vinovat de ceva. Te definești ca om care nu știe să deseneze, nu știe să facă asta, ailaltă. Și apoi, stau și mă întreb, dar oare vreau să fiu bun la asta?!", a continuat Tzury.

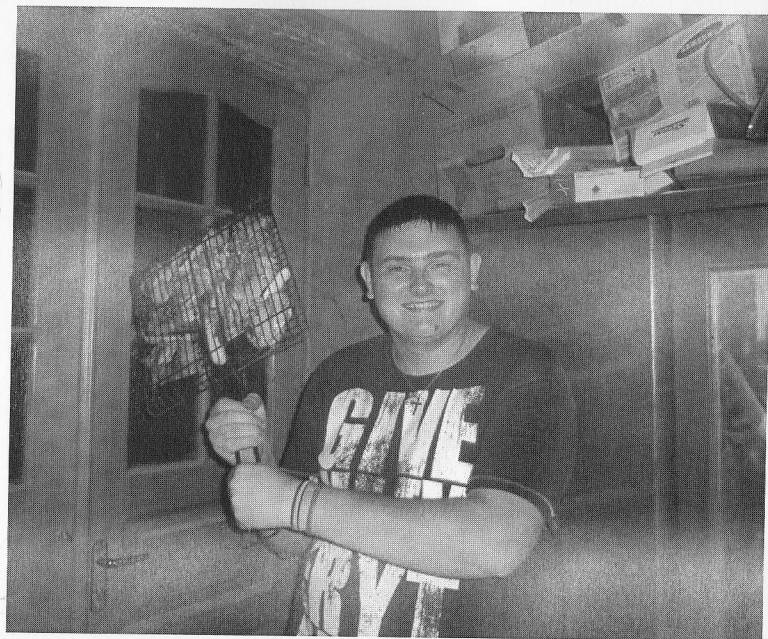
Un sistem educațional care l-a condiționat să corespundă, atât în familie, cât și la școală. Să se încadreze în așteptările părinților, în tiparele sociale, chiar și în propria imaginație despre cum ar trebui să fie. De ce? Ca să aibă dreptul să fie. Și pe măsură ce persoana lui nu se mai potrivea cu acele coordonate reci, dezechilibrul emoțional al lui Mircea se adâncea. Devenise obez, cântărind 137 de kilograme.

„Pentru că eu m-am analizat. Eu mâncam compulsiv, apăreau problemele, băgam ciocolată, înghețată, toate la un loc. Și mâncam seara, înainte de culcare, pentru că atunci era cel mai greoi moment, în care eu rămâneam cu mine însumi”, a adăugat.

Vreme de nouă ani, colegii l-au tachinat, numindu-l Tzury. Nu s-au jucat cu el, decât atunci când avea o minge pe care să o împartă. Nu a avut o prietenă până la 24 de ani. Pentru că, așa cum spune, era gras...

A avut fel de fel de dependențe, jocuri pe calculator, alcool, relații nocive, căuta cu disperare o validare din exterior. Iar când a reușit să relaționeze cu o fată, a urmat o despărțire care l-a aruncat și mai mult în ghearele durerii. Abandonul părea să îi arate cu obstinație colții. *„Când am conștientizat că trebuie să stau și să jelesc a fost un moment foarte greu. Mă tot gândeam că nu meritam asta... Vedeam alte fete și nu aveam curajul să mă duc să le abordez. Și puneam presiune pe mine și îmi ziceam: încă o noapte în care nu ai reușit să îți găsești pe cineva și încă o noapte, plângeam cu capul în pernă, beat fiind, până când adormeam de oboseală...”,* și-a amintit Tzury.

A trăit cel mai greu moment din viața lui atunci când a conștientizat că tatăl lui nu exista nici măcar în forma pe care și-o creionase în memorie. Trăise cu o proiecție și acum nu mai știa cum să se detașeze de ea. Nu doar că tatăl lui se îmbolnăvisese de un diabet, de care nu se îngrijise să îl trateze și suferise ulterior un accident vascular, starea lui deteriorându-se grav. Dar ascunsese niște

situații care aveau să lase multe și adânci cicatrici.

Au urmat dezamăgiri după dezamăgiri: „Pentru că după ce tata a intrat în situația asta, noi am aflat că era implicat în niște procese, cu niște bani împrumutați; pusese casa garanție, foarte multe lucruri nasoale se întâmplaseră în spatele capului meu și al mamei, asta fiind moștenirea pe care ne-a lăsat-o: datoriile foarte mari”, a mărturisit el.

A urmat o decizie dificilă pentru Mircea, dar necesară: aceea de a-l duce pe tatăl său la un azil. Și de a juca el rolul bărbatului în casă, un rol pe care, de altfel, și-l asumase, tacit, încă din copilărie. După o pneumonie acută, omul pe care îl idealizase a murit. Văzându-l pe tatăl său pe un câmp de luptă pe care abandonase armele, după încă o despărțire, Tzury se afla pe ultimul etaj al unei clădiri, cu gândul de a se sinucide.

Găsindu-se lipsit de speranță, așa cum îl văzuse și pe tatăl lui înainte de a muri, Tzury a învățat cum să nu cadă în brațele morții, ci să mai facă un pas în viață. S-a trezit dintr-o durere care părea să îl sufocă, într-un om viu. Așa cum a făcut de când se născuse cu un cordon ombilical în jurul gâtului.

„Am avut ocazia să lucrez cu un psiholog care mi-a adresat o întrebare foarte faină: «Câți copii sunteți acasă?» Și i-am spus: unul. «Câți trebuia să fiți?» Nu știu. Eu sunt cel fericit, care a prins viață... și apoi am început să mă întreb «Cum ar fi dacă? Cum ar fi dacă aș mai trăi? Cum ar fi dacă mi-aș mai da o șansă?»”, a spus zâmbind. Așa că a rămas prin preajmă, să vadă ce se întâmplă.

În noua lui călătorie, un drum care începuse, într-un fel, chiar din momentul în care tatăl lui s-a îmbolnăvit, mai mult de 40 de kilograme de emoții netrăite au fost eliberate. A început să mediteze, pentru a-și liniști gândurile. Să acorde mai multă atenție programului de somn, pentru a nu mai fi nevoit să suplinească energia din exterior, prin compensații și adicții. Și să facă sport. A fost nevoie de mult curaj, dar însoțit de un psiholog, Tzury a început să creeze experiențe. Își dorea ca trăirile lui să nu mai fie trecute doar printr-un filtru al minții.

„Am călătorit prin peste 20 de țări, am trăit în cinci, am participat la iUmor, am făcut stand-up comedy, am sărit cu parașuta, am colectat fonduri și am plecat să predau copiilor în Kenya, Indonezia și Mexic. Am devenit mentor la un curs de public speaking, am mers la dansuri, m-am îmbrăcat chiar și în femeie o dată, am experimentat fel de fel de lucruri care să îmi provoace rușine, să o simt, să o trăiesc...”, a povestit Tzury.

Cel mai important, însă, prin tot păienjenișul de drumuri care îl purtaseră ca un roller-coaster, găsise drumul spre casă, ieșind din cochilie. „Eu aparțin, îmi aparțin. Ca să ajung la înțelepciunea asta mi-a luat foarte mult. Totul pleacă de la acceptarea de sine, iar asta nu înseamnă renunțare, ci să găsești o altă modalitate prin care să ajungi acolo unde voiai. Dacă renunți, renunți la tine, nu îți mai dai o șansă ție. Oamenii renunță pentru că se cred mult prea slabi, se compară”, a adăugat Tzury.

Normalitatea, așadar, este aceea a unei povești împărtășite. A unei experiențe care nu este singulară, deși așa pare.

„Eu cred că toate lucrurile de care avem noi nevoie sunt în interior, pe de o parte. Dar, în același timp, ai nevoie de cineva lângă tine care să te ajute să îți dai seama de anumite lucruri. E ca și în condus, ai un unghi din care nu vezi. Nu ca să creăm o dependență, ci cât să ne oglindim. Văzând alt unghi, poți avea speranță”, a concluzionat el.

Cum a acceptat numele de Tzury: la finalul unei piese de teatru în care era actor, ca parte a unei trupe de oameni refuzați pentru actorie și în care toată sala îi striga numele, aplaudând; și-a dat seama că locul lui era pe scenă, așa că a continuat să urce pe tot felul de scene, purtând acest nume.

Tzury își dorește o familie. Un copil pe care să nu îl abandoneze. Și o comunitate în care oamenii să se poată privi și asculta pentru a-și spune „înțeleg prin ce treci”, chiar dacă acest lucru este însoțit, adesea, de rușine, frică și îndoială. Și pe care continuă să le întâmpine, la rândul lui, dar cu care acum își permite să mai și glumească. Crede că fiecare dintre noi avem o misiune. Iar a lui pare a fi aceea de a povesti cum s-a acceptat, pentru ca și ceilalți să se accepte. Și să povestească despre asta. Cât despre intuiția lui, fenomenală, așa cum o numește, concluzionează faptul că mai are de trăit ca să învețe cum să o folosească.

Liviana Tane

2

Iubirea unei mame învinge orice criză

Liviana Tane. Cea care a pornit în „Ocolul lumii în 100 de cărți”. Unii dintre voi poate că i-ați fost elevi la workshop-urile de storytelling, la The Writing School. Sau o știți de la Realitatea TV și Digi24; Liviana a fost producător de emisiuni și coordonator editorial al stațiilor de știri. Poate că v-a ajutat să vă scrieți poveștile. Dar nu v-a vorbit despre povestea ei. Una care te ridică și te izbește atunci când te aștepți mai puțin. Una despre criză financiară. Executare silită. Despărțire. Mamă singură. Depresie. Și despre cum e să pierzi totul de două ori. Viața a avut însă un mod uimitor de a-și lua revanșa, arătându-i soluții într-un loc în care nici nu s-ar fi gândit că există.

Vecinii și-o amintesc pe Liviana ca fiind fetița cu codițe și cu cărți. A învățat să citească pe ascuns, la vârsta de cinci ani, după ce a văzut-o pe mama ei cum petrecea citind, fascinată, ore în șir. Cavalerii Pardaillan, o carte în două volume, a fost prima ei lectură mai serioasă, în clasa I.

„Îmi aduc aminte că aveam momente în care mama mă scotea în oraș și singurul argument cu care mă scotea era «Ne oprim și la librărie și îți cumpăr o carte». Și îmi cumpăra tot timpul câte o cârtică pe care o citeam din librărie și până ne întorceam acasă. Tot drumul era așa: eu eram cu cartea, mergeam pe stradă, iar mama mă ținea din spate, de rochiță, ca să fie sigură că țin drumul drept și nu mă împiedic, iar eu stăteam cu nasul în carte, de fiecare dată”, a spus Liviana.

A fost un copil dorit. Mama ei, având doi băieți, a riscat să mai nască o dată, deși suferea de o afecțiune cardiacă gravă, pentru că își dorea tare mult o fată. Trei zile după ce a născut a stat în comă. A crezut că fata va rămâne cu ea acasă, dar a fost prima care a plecat. Năzdrăvană, așa cum își amintește că era, Liviana s-a dus la București să se facă avocat și a ajuns om de presă. Acolo a

condus-o limba română despre care spune că a salvat-o de multe ori în viață. Cât despre televiziune, îi datorează tot ce este acum, acolo a învățat să facă de toate.

În anul 2009, viața Liviane era una ideală. Avea un partener, era șefa departamentului de știri din cea mai importantă televiziune de știri la acel moment, avea proiecte și suficienți bani încât să nu aibă grija zilei de mâine. Își luase în rate o casă și o mașină și nu vedea nicio posibilitate ca acel puzzle să se destrame. I s-a părut firesc să nască un copil și așa a venit pe lume David.

Criza financiară, cea care până atunci nu își făcuse simțită prezența, avea să dărâme tot ce reușise Liviana să construiască. La rugămintea șefului ei de a mai rămâne în concediu maternal și de a nu se întoarce la lucru, întrucât nu ar fi avut atunci de unde să o plătească, vulnerabilă emoțional, Liviana a acceptat. Trei luni mai târziu ajunsese într-un impas financiar de neimaginat. *„Trebuia să trăim din indemnizația de părinte eu, copilul și tatăl copilului care, la rândul lui, și-a pierdut jobul în intervalul imediat următor. Și din aceeași indemnizație să plătim ratele care erau dublul indemnizației pe care eu o primeam atunci”*, a mărturisit ea.

Ca urmare a presiunii de la acea vreme, relația pe care o avea de 10 ani cu tatăl copilului ei s-a încheiat, Liviana rămânând o mamă singură. Băncile au început să amenințe cu executarea silită, a vândut mașina, în încercarea de a-și acoperi datoriile, dar acestea erau din ce în ce mai mari. Mai mult decât atât, nimeni nu voia să o angajeze. Avea un trecut profesional atât de important, încât toți o considerau supracalificată. *„Așteptările mele nu erau deloc mari, eu îmi doream, pur și simplu, un job cu care să pot să îi cumpăr copilului lapte praf. Era atât de simplu... Dar toată lumea avea senzația că nu își permite serviciile mele pentru că sunt foarte scumpă”*, a adăugat Liviana.

Din teama de a nu ajunge cu băiețelul în stradă, după ce își pierduse deja partenerul, locul de muncă în televiziune și mașina, Liviana a făcut eforturi colosale vreme de trei ani să păstreze casa, dintr-o credință moștenită culturală că un om e mai stăpân pe el, având o casă. Un cerc vicios în care lua dintr-o parte și puneă într-alta. Până în ziua în care a decis să renunțe. Banca a executat-o silit, iar ea s-a mutat cu David în chirie, în scara de alături.

Liviana: Iubirea e așa, când se deschide sufletul și lași pe cineva să intre acolo. Da? De tot. Așa-i... Și... mă încurci foarte tare, știi? Tatăl tău nu s-a certat cu mine, a fost o poveste complicată în care, după ce a intrat cineva acolo, a mai și ieșit din suflet. A intrat acolo, te-a băgat și pe tine, iar apoi el și-a terminat treaba și s-a dus să intre în alt suflet și tu ai rămas acolo, în locul lui, că acolo e locul tău, la iubire.

David: Ah, mulțumesc! Merci că mi-ai răspuns și îmi place de tine!”

Paradoxal, povestea aceasta este una despre dragostea necondiționată, singura care nu poate fi măcinată de rugina unei crize financiare. Singura care îl face pe David să strige în gura mare «ești cea mai bună mamă pe care și-ar putea-o dori un copil și te iubesc!»». Și singura care a ținut-o pe Liviana în viață, de două ori. Până într-acolo încât să continue să mai aibă încredere în ea și în oameni și chiar să spună „da”, în cazul în care va exista o nouă relație. Îmi mărturisește că nu o caută, dar, pentru prima dată, nici nu o mai respinge. Dacă va bate la ușa sufletului ei, o va găsi acasă.

